

פרשת קרח

רב לכם בני לוי (טז, ז)

וברש"י דבר גדול אמרתי לכם, ולא טיפשים היו שכך התרה בהם וקבלו עליהם לחלוק, הם חטאו על נפשותם שנאמר את מחתות וגו' בנפשותם, וקרח שפקח היה מה ראה לשטות זו עינו הטעתו, ראה שלשלת גדולה יוצאה הימנו שמואל ששקול כנגד משה ואהרן אמר בשבילו אני נמלט וכו'. ואין מובן דעל קרח השיב רש"י דאף על פי שפקח היה עינו הטעתו אך גם גבי כל עדתו כתב קודם לכן שלא טיפשים היו, ולכאורה אין תשובה לגביהם מה ראו הם לשטות זו וצ"ב.

והנה כתיב (משלי כא, ז) אדם תועה מדרך השכל בקהל רפאים ינוח, ונראה ביאור הכתוב דאדם ירא ה' באמת התועה מדרך השכל ומבקש לעצמו חסידות שאינו ראוי לה סופו לנוח בקהל רפאים להיות אפיקורס ומבזה חכמים, וכל כך משום שמבקש דרך ה' לפי חכמתו הוא ולא לפי דרך השכל דהיינו תורת ה', ונראה דזהו דכתיב (לעיל ו, יא) גבי נזיר שנטמא וכפר עליו מאשר חטא על הנפש, דמה חטא יש כאן, רק כיון שביקש לעצמו מעלה שאינה ראויה לו דהא חזינן שנטמא ומכוח שאין בכוחו לכך לכן נקרא חוטא על הנפש, ומעתה נראה ביאור דברי רש"י ולא טיפשים היו וכו', הם חטאו על נפשותם דבאמת יראי ה' היו ובקשו בעבודתם להשיג עבודת ה', והגם שידעו שאי"ז ככתוב בתורת ה' ויענשו על כך אעפ"כ טעו ועבדו עבודתם שבקשו להשיג מעלתם שלא כמצות התורה וסופם שנחו בקהל רפאים, ולכך נקראו חטאים בנפשותם שמסרו על כך אף שידעו שיענשו ע"ז.

ובזה יבואר המשך דבריו וקרח מה ראה לשטות זו וכו', דבשלמא עדתו נגררו אחריו בטעותם וסברו שמוטב לאבד נפשם עבור השגת המעלות כשילכו עם קורח, אך קרח אלא זו בלבד שלא טיפש היה אלא אף פיקח היה ולא טעה מדרך השכל לחשוב ששיג עי"כ מעלות מה ראה לכך, אלא דאע"פ שידע יענו הטעתו לחשוב שינל בגין שלשלת גדולה שיוצאה הימנו.

מקור: הנצי"ב